

Ordføreren (Schjørring) fremhæver (Tidenden Sp. 1507 ff.), at det i Finantsloven til Rigsdagen opførte Beløb maa anses for kalkulatorisk og derfor opføres ikke noget Rigsdagens Budget Vedkommende paa Til lægsbevillingen. Mod at Finantsudvalget prøvede Udgiftsposterne, havde han i og for sig ikke saa meget at indvende. Det var jo allerede nu Tilfældet, at enkelte af Udgifterne under Rigsdagens Budget underkastedes en særlig Prøvelse af Finantsudvalget og en særlig Afstemning i Rigsdagen. Skjøndt nemlig Formændenes Myndighed efter Praxis var meget stor, var der dog enkelte Udgiftsposter, hvorom de ikke ansaa sig berettigede til paa egen Haand at tage Beslutning; dette gjaldt navnlig Alt, hvad der angik Pensioner og Understøttelser, i hvilken Henseende der altid krævedes en særskilt Votering paa Finantsloven*). Skulde imidlertid Lanke med Forslaget være, at Regnskabet skulde kontrolleres og gjenemgaaes af Statsrevisionen, troede han dog ikke, hvor ønskelig end en saadan kritisk Revision af Rigsdagens Regnskaber var, at Statsrevisionen her var anvendelig, fordi Formændene ikke havde noget konstitutionelt Ansvar, og det derfor ikke vilde være passende ligeover for dem, at der efter Indstilling af Statsrevisionen gaves Decharge. Det var navnlig dette Forhold, der havde gjort, at Folkethingets Forretningsudvalg ikke havde kunnet gaa ind paa den Lanke, Landstingets Udvalg havde havt. Hovedindvendingen mod Forslaget var imidlertid, at Sagen ikke kunde ordnes uden efter Overenskomst mellem begge Thing. Han kunde iøvrigt ikke tro andet, end at der vilde komme den Tid, da efter Overenskomst mellem de to Thing, ja, maaske efter Aftale mellem og Forslag fra de to Formænd, en mere heldig Ordning ad den ene eller den anden Veje kunde finde Sted; ved det foreliggende Forslag vilde den imidlertid ikke kunne gjenneføres.

Winther vedtalte sig (l. c. 1511 ff.) inod Forslaget. Formændene vare Lidsmænd; hvad Bille havde foreslaaet, smagte af Mistillid. Formændene besleedte deres Poster ifølge Valg; man kunde affætte dem, hvis man var misfornøiet med deres Embedsførelse. Ved Gjenvalget havde Thinget den rette Kritik ved Haanden over for Formændenes Foretagender.

Berg fandt ikke (l. c. 1520 ff.) Forslaget tankerigt. Man vedtager paa Finantsloven og Til lægsbevillingen visse Udgifter til Rigsdagen, de blive overskredne, man negter Til lægsbevilling, eller man har ikke søgt den, Statsrevisionen gjør Udsættelse, der negtes Decision; men hvem har Ansaret? Hvem skal erstatte Pengene? Der skulde være en Slutningsrække, man kunde fylde ud, men det kunde man ikke her. I andre Tilfælde havde man ansvarlig Regjering og Rigsret; men man kunde ikke faae Thingenes Formænd dømt ved Rigsretten, og det Apparat, der brugtes ved andre Bevillinger, kunde derfor ikke benyttes i dette Tilfælde; men selv om det kunde bruges, vilde det være saa upraktisk som vel muligt.

Rimestad bemærkede (l. c. 1529 ff.) at Forslaget i sin nuværende Affattelse vel ikke egentlig eguede sig til, i alt Fald saaledes som Lovgivningen nu var og under de nuværende Forhold, at optages i Forretningsordenen, og navnlig ikke i det enkelte Things; men derfor kunde det dog være overmaade nyttigt, at det var stillet, og Opmærksomheden derigennem henledet paa Sagen. Thi der var noget Absurdt i, at der med Hensyn til Statens øvrige Udgifter ikke kunde foretages den mindste Ting, uden at det skulde være gjenemgaaet af Finantsudvalget og underkastet en Bevilling, medens derimod en ubegrænset Raadighed til at afholde Udgifter skulde tilkomme Formændene med Hensyn til selve Rigsdagen. Bemærkningen af Ordføreren (Schjørring) og Berg, at man ikke kunde gjøre Ansvar gjældende mod Formændene og faae dem dømt, forekom ham netop at maatte indeholde en Opfordring til i Forveien saavidt muligt at fastsætte Bevillingerne og søge at bringe Forholdet ind under Bevillings Skikkelse, fordi man jo saa derigennem vilde kunne faae en Mulighed for at faae givet en Norm for dette Forhold, som man kunde have en Slags moralsk Garanti for vilde blive overholdt, idet man vel kunde stole paa, at Formændene ikke vilde overskride Bevillingen uden Nødvendighed. Men naar Rigsdagens Budget kom ind paa Finantsloven, vilde jo Finantsministeren blive ansvarlig for, at Udgifterne bleve anvisne overensstemmende med Bevillingerne paa Finantsloven og Til lægsbevillingsloven, affurat som i andre Tilfælde. I og for sig fandt naturligvis det samme Forhold Sted nu, da man havde en rund Sum, som var kalkulatorisk; til en vis Grad var Finantsministeren naturligvis nu ansvarlig for Udgifterne til Rigsdagen. Opførtes der ikke paa Finantsloven nogen Udgift til Rigsdagen, kunde Finantsministeren heller ikke anvisne noget Beløb til den; det var han ansvarlig for.

J. A. Hansen (l. c. 1537 ff.) fandt det mærkeligt, at man ikke den Gang, man selv havde Magten i dette Thing, havde gjenneført Reformen. Det myttede ikke noget at sige, at Spørgsmaalet mange Gange havde været bragt paa Bane; thi naar det havde været bragt frem i de

*) Denne Bemærkning er kun for saa vidt korrekt, som der er Tale om livsvarige Understøttelser, idet Formændene altid have anset sig berettigede til at tilstaa og senere have tilstaaet Understøttelser engang for alle. Kun Bureauchefen og Landstingssekretæren ere pensionsberettigede, og deres Pension bestemmes efter Reglerne i Pensionsloven af 5te Januar 1851.